

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

Часопис для робочого людю — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришене “Українських Робітничих Вістей”.
Передплата на рік \$4.00

Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS,
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ДОКОТИЛИСЬ.

Нема “золотої середини”, не можна служити богови і мамоні в один і той сам час. Треба вибрати одно з двох: або богови, або мамоні.

Ті пані, які кажуть, що нема клас, а є лише народність, свідомо брешуть. Брехати вони мусять, бо вони свідомі того, що вони є в меншості. А если вони будуть також публічно признавати класи, то лишати ся з порожніми руками. І вони брешуть, лицемірством стараючи ся вдержати при собі несвідомі маси, граючи на їх національних та релігійних почуваннях.

Буржуазія має своїх вірних наймитів між верхами робітництва, які вірно її служать, хоч величають себе провідниками робітництва. Є се різні соціал-угодовці, які одночасно служать богови і мамоні. Вони все старають ся погодити пролетаріят з буржуазією, і завдяки їх двофронтній тактиці, мною своєї крові пролив пролетаріят задармо.

Співробітництво з буржуазією соціал-угодовці розбили II Інтернаціонал. Німецькі соціал-угодовці втопили в крові німецьку революцію 1918—1919 рр., убивши її провідників Карла Лібкнехта і Розу Люксембург. Жертвою свого невірності і першочасного становища впади німецькі незалежні Курт Айсер і Гаазе. Не хотіли вони диктувати волю пролетаріату кайзерівським юнкрам, то юнкри подиктували їм свою волю.

Італійські соціал-угодовці не хотіли використати революційного підйому італійського пролетаріату і дрібного селянства в 1920 р., нині мають за се правительство фашистів, яке гонить їх в підполі.

Хто не з нами, той проти нас, проти інтересів пролетаріату, кажуть комуністи. Хто не з нами, той проти... нації і національної держави, кажуть капіталісти назверх, але розуміють — той проти наших капіталістичних інтересів.

Хто-ж займе хитку, невірну позицію між сими класами, той — або впаде безкористною жертвою в класовій боротьбі, або скорше чи пізніше опинить ся в ворожій пролетаріатній таборі.

Найкращий примір сего ми маємо з останніх подій в Німеччині. Там сильна колісць соціал-демократична партія розколася підчас війни і революції на три часті. Соціал-демократи більшости (шайдеманівці) отверто стади по стороні “демократії” (буржуазії), незалежні заняли становище “ні нашим, ні нашим”, а спартаківці, сторонники Карла Лібкнехта, стади на чисто класовій позиції і сформувади комуністичну партію.

Найбільше трагічним було становище незалежної соціал-демократичної партії, в рядях якої стояди Кавцький, Ледебур, Дітман і інші. Вона свого часу згодилася, щоби прийняти її до Комуністичного Інтернаціоналу. Пі сказали там злучитись з комуністичною партією Німеччини і заняти виразне становище. Вона на се згодилася і повисла між небом і землею. Відтак вона стає головною підваліною, такого самого “незалежного” як і сама, 2½ Інтернаціоналу.

Дальший хід подій в Німеччині і в цілій Європі показав, що сї партія і сам 2½ Інтернаціонал опинились за бортом сих подій і тому засуджені були на бездіяльність. Щоби вратувати своє існування, “незалежні” мусяли нарешті, заняти яесь становище. Вернути назад до революційного пролетаріату було трудно. Зате легше було покотитись по нахилій площі, по якій її-тигнув духовий її “батько” Кавцький. І вона покотилась в обійми шайдеманівців.

З приводу обєднання незалежних з шайдеманівцями буржуазна преса писала, що аж тепер в Німеччині настане спокій. А “наша”, українська патріотична преса, яка все хоруге на великий “демократизм”, вішувала з нагоди сєї злуки, що тепер в Німеччині соціалісти зможуть поставити солідний фронт проти орґешів Людендорфа і великого капіталу Стіннеса. А комуністи сказали, що се обєднання прочистить революційну пролетарську-атмосферу в Німеччині і отворить очі тим, які вірять себе Кавцьким, як “незалежні” Кавцькі тепер отверто будуть залежні від Стіннеса.

Так воно сталося. В той час як Людендорф свобідно гуляє з своїми орґешами (німецькі фашисти) в Баварії, президент німецької республіки, “соціаліст” Еберт уповажне прем'єра Вірта зрєорганізувати міністерський кабінет. Кабінет, як заявив Вірт, має бути зорґанізований не з “соціалістів”, але з бізнесовців, або так званий чисто “бізнесовий кабінет”.

Ось так німецька буржуазія злякалась злуки соціалістів. Злука соціалістів не тільки не злякала німецьку буржуазію, але підняла її на дусі. Бо фактично се не є жадна злука, але перехід незалежних до шайдеманівців, а тим самим перехід на службу буржуазії... бо в класовій боротьбі не можна займати посередній позиції.

З сего повинні витягнути собі науку хитачі ся робітничі елементи в цілім світі.

ЗНАЙШЛИСЬ ОБОРОНЦІ ПРАВДИ.

Щоб ви сказали такому чоловікові, котрий сам є налоговим пілком і прийшов до вас п'яний та почав дорікати вам за п'янство, хоч ви алькогодо і в рот не брали? Або прийшов до вас картограф і читав вам декцію про шкідливість грна в карти? Або прийшов злодій і дорікав вам за крадіж, хоч ви нічого добра і пальцем не порухали? Або вкінці прийшов до вас заводний брехун і крутар, який лише з того жие, що бреше і крутить як може — і почав доказувати вам, що не він, а ви є брехуном? Правда, плонудибисте такому чоловікові в вічі і викинули його за двері.

Так якраз справа маєть ся, коли взяти в руки “Український Голос” з 1. листопада і перечитати там довгу передовицю п. н. “Брехню світ перейде, та чи назад вернеш ся”, прив'язану більшевизмським “брехням”, згляду “брехням” поміщеням в “Українських Робітничих Вістях”. Так, “Укр. Голос”, який за часів редагована экс-соціаліста Мир. Стечишина, рідного брата провокатора і поліційного донощика Ю. Стечишина, став одною брехнювою шматкою, має відвагу закидати комусь иншому брехні. Той “Укр. Голос”, який крім маси инших брехонь, потрапив писати зовсім безвідставно, що ви

іхавшу з Канади на Україну першу рішачку комуни не впушено до Росії, то знова, що її обрабовано зі всего майна; той “Укр. Голос”, який в брудних нападах проти Приятелів Соціалістичної Росії потрапив зробити з 200 тисяч доларів лише 2 тисячі, які ніби мали бути вислані на поміч голодуючим в Росії; той “Укр. Голос”, який брехав, що гроші збирали Канад. Комітетом Помочі Голодуючим в Сов. Росії на поміч голодуючим — їдуть на більшевизмську пропаганду, а коли йому було доказане противне, він звернув свої брехні в инший бік; той “Укр. Голос”, який зовсім безвідставно, без найменших доказів, в кількох числах підірвав по осячючому повторяв, що зібрані і вислані Комітетом Помочі Голодуючим на Радянській Україні поперх 10 тисяч доларів на поміч голодуючим на Україні — “з'їв голодний тов. Левницький в Празі”, — хоч в “Укр. Роб. Вістях” були поміщені поквітвання від тов. Левницького, в яких було сказано, що він за отримані гроші закупив і вислав на Україну тільки а тільки вагонів збіжжя чи муки. І ось той сам “Укр. Голос” стає “в обороні правди” і закидає кому иншому брехню.

Подивим ся тепер, на якій “брехні” перелатав “Укр. Голос” “Українські Робітничі Вісти”.

В “Укр. Роб. Вістях” з 25. жовтня була поміщена стаття п. н. “В наймах у польських панів”. В тій статі говорило ся, що на Волині, Холщині і Подляску, які нахочать ся під Польщею, льоляни польській державі Українці беруть участь в виборах до польського союму і сенату, при чім вони зводять передвиборчу боротьбу з польськими партіями. І ось в той час,

“Коли льоляни польській державі Українці на Волині беруть участь в виборах, щоби разом з иншими національними меншостями поставити опір польським партіям і провести своїх кандидатів до польських законодавчих тіл, — в той час зявляють ся підкуплені Поляками петлюрівцї і шкочуть в провокаційний спосіб навіть тій невинній боротьбі українських націоналістів з польськими партіями”.

Подане повисше реченє в знаках наведених переддрукував так з “Укр. Роб. Вістей” “Укр. Голос”, підчеркнувши слово: “петлюрівцї”.

Дальше “Укр. Роб. Вісти” навели були в згаданій статі два цитати з волинського “Українського Життя”, в яких говорило ся про те, як “отамани” Оскілки, Мацюки і інші провокують своїх братів Українців, доносять на них до польських властей і взагалі в брудний спосіб вислугують ся польським панам.

Тих людців “Укр. Роб. Вісти” назвали петлюрівцями і порівняли їх чорну роботу з роботою Кратів, Стечишиних і инших петлюрівців в Канаді. “Укр. Роб. Вісти” вказали, що як петлюрівці на Волині доносять в провокаційний спосіб на Українців до польських властей, так петлюрівці в Канаді доносять в провокаційний спосіб на українських робітників до поліції. Між одними а другими є близька схожість.

Се, очевидно, дуже заболіло редактора “Укр. Голосу” і він давай читати мораль, як то більшевики все на брехні будують. А на доказ того — наводять різні витяги, що экс-отаман Оскілко, про котрого говорило ся в цитатах з “Укр. Життя”, повстав був проти Петлюри. І сего вистарчило “Укр. Голосови”, щоби “доказати”, що петлюрівці на Волині не служать польським панам і не роблять доносів на Українців до польських властей. А що важніше — “Укр. Голосови” вистарчило сего, щоби “доказати”, що більшевики від початку свого існування аж до нині взагалі, а “Укр. Роб. Вісти” зокрема — нічого не робили тільки брехали. І тому “Укр. Голос” дав своїй статі такий шумний наголовок: “Брехню світ перейде, та чи назад вернеш ся”, тому він почав ту статю словами Михайла Драгоманова, а закінчив “чесними людьми” (такими певно як Стечишин або його брат), яким “з більшевизмом не подороз”.

А тим часом “правдмовний” “Укр. Голос” забув про те, як то він сам пояснював, кого можна назвати петлюрівцем. В “Укр. Голос” з 4. жовтня с. р. була поміщена на повисшу тему “наукова розвідка”. Там є виразно сказано, що під назвою “петлюрівців” можна розуміти навіть політичних противників Петлюри, коли вони бажать “української самостійної держави” (такої як бажав Петлюра!). Як що Оскілка і числити політичним противником Петлюри, то ворогом “української самостійної держави” його уважати не можна, бо він стоїть за такою самою “українською самостійною державою”, якої хоче і “Укр. Голос”. А що Оскілко тепер є в Польщі і служить польським панам, то се ще не є доказом, що він є проти “укр. самостійної держави”, бо в Польщі був і польський панам служив, а правдоподібно ще й тепер там є та польським панам служить — і сам головний хам Петлюра. А прецінь “Укр. Голос” уважає Петлюру за найбільшого борця за “укр. самостійну державу”.

Отже після філософії самого “Укр. Голосу” з 4. жовтня с. р. — Оскілко заслуге так само на назву петлюрівеця, як і редактор “Укр. Голосу”, Стечишин.

Та й экс-отаман Оскілка не можна уважати за такого, що він не має нічого спільного з теперішню петлюрівщиною в Польщі. Ось згадане вже волинське “Укр. Житє” з 8. жовтня с. р. пише в передовиці, що півтора місяця тому назад (від 8. жовтня) в однім з таборів, де сидять інтерновані петлюрівські козаки і старшини, відбуло ся кілька тайних нарад — і “головним “героєм” тих нарад був безславний “отаман” Оскілко”. Коли Оскілко був чужий петлюрівщині, то чи мав би він доступ до табору, чи міг би мати там якісь наради, та це й тайні? Ні, до табору інтернованих петлюрівців в Польщі міг-мати доступ лише чоловік, що має близькі зносини з верхами петлюрівщини.

Але не про самого Оскілка писали “Українські Робітничі Вісти” в статі п. н. “В наймах у польських панів”. Там було сказано про Оскілку, Мацюка і инших, про яких писало і волинське “Укр. Житє”. А що вся та братія, яка робила до польських властей доноси на Українців, була петлюрівською, потверджують найкраще слова відомого волинського діяча Марка Луцкевича.

Сей чоловік є правий соціал-демократ, революційного-нічого він ніколи не робив, а навпаки, все стремів до мирного співжиття Українців і Польків під Польщею. За дрібні політичні переступства він був пару разів польськими властями арештований і сидів навіть в тюрмі. Всі останні роки він був найчистішим петлюрівцем і дописував часто до львівського “Впереду”. І нині він є ще націоналістом, як се видно з його кореспонденції до львівської “Землі і Воли” з 22. жовтня с. р. про передвиборчу боротьбу на Волині, яку редакція згаданой газети помістила навіть з заміткою, що не всі всіми її выводами годить ся. Частина тої кореспонденції є сконфіскована, а в несконфіскованій частині читаємо між иншим таке:

“І в який огидний спосіб поборюють нас Поляки...” І тут наводять автор слова, якими послугують ся перед виборами в протиукраїнській агітації польський людонець, лепісевич і ендек — і пише дослівно так:

“А на поміч їм (Полякам) повилазли й такі темні люди, як авантюрист отаман Оскілко та всілякі ПЕТЛЮРІВСЬКІ діячі на еміґрації” (себто в Польщі).

Так пише Марко Луцкевич, якому нічого не зможуть закинути навіть петлюрівці.

Отже, що на се скаже тепер “Укр. Голос”? Чи оплатило ся писати статю на дві львівські колоюни і “доказувати”, що більшевики і “Укр. Роб. Вісти” ніколи не говорили правди...

бо Оскілко винив був повстане проти Петлюри. Ні, панове канадійські петлюрівці! Польським панам на Волині вислугують ся і доносять на Українців до польських властей ніхто инший, тільки петлюрівці, такі самі, як в Канаді пп. Стечишин, Краті і інші.

В згаданій статі (“Брехню світ перейде, та чи назад вернеш ся”) “Укр. Голос” пускеть ся ще на одну брехню: він каже, що “Укр. Роб. Вісти” видумали ту розмову, яка велась між Назаруком і чотирма тваринами в Українським Робітничім Домі. Се є також великий “аргумент” петлюрівської чорносотенной газети, що більшевики і “Укр. Роб. Вісти” завсїгда тільки брешуть. Що відповідати на се такій нікчемній людині, як редактор “Укр. Голосу” — не знаємо. Скажемо тут лише се. Дурний той чоловік, що боронить когось другого, коли той другий сам не хоче себе боронити. Коли “Укр. Роб. Вісти” видумали розмову з Назаруком, так чому Назарук сам сєй “видуманої” розмови ніде не заперечив? Редактор “Укр. Голосу” повинен би вже мати настільки кледок в голові, щоби се вто-ропати.

Можє скаже хтось, що Назарук не звертає уваги на те, що пишуть “Укр. Роб. Вісти”. Колиб так було, то чому Назарук приходив до Укр. Роб. Дому і просив, що би йому не шкочили в його доларовій кампанії. Мало того. Навіть минушого року, коли “Укр. Роб. Вісти” вели кампанію проти боєвірських бондів, Назарук з Відня прислав до джерзиситської “Свободи” відповідь “Укр. Роб. Вістям”, яку потім передрукував і він? ніпегський “Канадійський Фармер”. Отже, колиб тепер “Укр. Роб. Вісти” помістили невірну розмову Назарука, то чи він не заперечив би її? То лише редактор “Укр. Голосу” такий дивак, що мабуть думає иннакше і присвячує близько половину своєї довжешої статі на те, щоби “доказати”, що “Укр. Роб. Вісти” розмову з Назаруком видумали.

Так виглядають на ділі “докази” “Укр. Голосу”, що більшевики і “Укр. Роб. Вісти” послугують ся брехнюю. На адресу таких “оборонців правди”, як “Укр. Голос”, треба сказати: “лікарю, вилич ся терше сам”!

ЧОТИРИ РОКИ “САМОВИЗНАЧЕНЯ” НАРОДІВ.

В суботу 11. листопада 1918 року імперіялістична Німеччина піддала ся аліментській “демократії”. Того дня чотиролітня світова різанина закінчила ся перемогою “демократії”, яка, аякже, воювала за “демократію”, бо безглуздем було-б, щоби демократія воювала за автократію.

З того дня почалося “самовизначенє” народів, бо тільки “демократія” уміє самовизначувати народи, на те вона і “демократія”, і свої демократично-самовизначні ключі вона голосила через цілий час війни.

Не армати і тенки побиди імперіялістичну кайзерівську армію, але “демократична справедливість”, основою якої були висловисенні 14 точок.

Дня 11. листопада 1918 року змучені чотиролітню війною народи Європи і Америки радісь зїтхнули. Тай було чого. Чотири роки і чотири місяці ляла ся кров. Десятки мільонів молодого здорового покоління змобілізовано, уоружено, орудіями найновішої техніки і кинуте на поле бою. Кинуте їх руйнувати те, що ті самі мільонові маси будували протягом цілих століть.

Руйнували вони на суші, на воді, в воздусі, під землею і під водою, руйнували арматами, мінами і трійливими газами. Величезні міста, з їх музеями, університетами, соборами, пам'ятниками старинної і нової штуки обернено в руїни, похоронивши під ними тисячі жертв женщин і дітей. Золотисті від збіжжя поля скопано ровами, зрівано гранатами і мінами. Знищено ліси, сади і парки. А кров! Не ріки, а море пролилось “огненне море” крові молодого і-здорового покоління.

І все те “за справедливість”.

Вся та різня, казали нам великі демократи, стала ся тому, що народ повневолов народ, що проклятий “Гун” хотів заволдіти світом. І “білий московський цар” перший виступив “в обороні справедливости”. А вже, розуміть ся, що “за боґом молитва а за царем служба не пропадають”.

І не пропала! Хоч цар пропав (російський народ його не зрозумів), але його місце в рядях “демократії” заступив “високогуманный” президент Вілсон, який після затоплення “Лютитани” не міг дальше стерпіти гунської несправедливости.

І справедливість побідила.

Так нам казали, так нам і тепер кажуть.

Чотири роки минуло від часу тої побіди. І другої війни такої вже не буде. Бо, прецінь, “демократія” казала, що вона воює за те, щоби зробити війну більше неможливою.

Зіхвались побідники до Версаля і почали радити над “самовизначенем народів”.

І “самовизначили”. Хто не вірить, хай погляне на карту Європи, Азії і Африки. Визначили всіма “демократичними” спосєбами, яких навчили ся протягом чотиролітної війни.

Перш всего почали визначати непокірні народи бувшої російської імперії. Визначили їх і на непроходимих просторах Сибіру і в холодній тундрі Архангельська, і в горячій Грузії, і здовж побережа Чорного моря і здовж побережа Балтійського моря, не забули і за західні їх границі. Коли-ж побачили, що сї народи ще не досеріли до “самовизначення”, обєнували їх явленим дротом (з багнетів) рижих малих і менших антант і почали “самовизначувати” менші народи: Австрію, Литву, Галичину, Туреччину. Если такий великий народ, як Німеччина, не надав ся до загального “самовизначення”, ділили його на часті і... “самовизначували”. З Німеччини найліше надались до “самовизначення” такі промислові райони як доли-на Саари і Горіший Шлеск. Правда, сї райони не зрозуміли білої європейської та американської “демократії” і до них прийшлося вжити расової синегальської “культури”.

Найдовше з малих народів не надавались до самовизначення невірні Турки. Власне, не так самі Турки, як їх смердяча нафта. Але що “демократія” війну вже закінчила, то для “самовизначення” Турків прийшлося вжити Греків. Греки якраз до сего надавались, тим більше, що вони, зрадивши свой великий воєничий історії, не брали участі в світовій різні. Отже тепер трапилась нагода надїзнати пропусценє.

Коли Греки залізли в Малу Азію і схопили Турка за горло у його власній хаті — здавалось, що ми вже на передодні послідного “самовизначення”. Коли-ж Турок (Азія — таки Азіятом), не зрозумівши “великого завдання” великої колісць Греції, вхопив Греків за конірі і скинув в море, серед демократії счинив ся великий крик: Турки рїжуть! Треба ратуватись!

І знова пішли повним ходом фабрики амуніції в європейських демократичних краях. Се свідчить, що другої світової війни не буде. Хіба, що Турок конче таки захоче для себе Константинополя, який після нової повоєнової мапи лежить поза границями Туреччини. По одній стороні Туреччина і по другій Туреччина, а Константинополь посередній, поза границями Туреччини. Хто не розуміє, чому се так, той не розуміє значіння слова “демократія”.

На європейським обрєю появил ся, як наслідок версальської “самовизначення народів”, новий політичний чинник, який також спричинив-ся до забезпечення мира в Європі. Се фа-

шисти. Фашисти в Італії, в Німеччині, у Франції, а в останніх часах і на Угорщині.

Італійські і угорські фашисти збирають ся пересамовизначити Австрію і... Югославію. Італійські фашисти обіцяють дати угорським фашистам кілька дивізій своїх фашистів, если угорські фашисти “возьмут доброе намереніє” самовизначити Югославію, а угорські фашисти дадуть кілька дивізій своїх фашистів на поміч італійським фашистам, если ті захочуть створити з теперішньої Австрії кілька самостійних фашистських республік, з фашистським королем на чолі. Так сказав сам Мусоліні.

Людендорф зі своими фашистами ділає в Баварії покищо самостійно.

Польща також не лишаєть ся позаду. Вона також європейська держава. Має велику, знану цілому світові “демократію”. Про се свідчить дем-паляний панський фальварк в Галичині, яку три роки вже “самовизначає” польська шляхта.

І так, товаришу читачу, ми нині святкуємо четверту річницю перемоги демократії. Ми нині маємо “на землі (демократичній) мир і в чоловічих благоволеніє”.

І будемо мати. Телеграми доносять нам, що в різних великих європейських краях, а навіть в краю Вашингтона, фабрики амуніції працюють повним ходом.

Нема то як демократія!

Волинськ.

В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ.

П.П.С. і людовці роблять польсько-українське “замиренє”.

Під таким наголовком львівська “Земля і Воля” пише:

Орган східно-галицької П.П.С. “Dziennik Ludowy” в передовиці з 19. жовтня с. р. обєвруючи польсько-український антагонізм та збиствоє С. Твердохліба, кинчить свої виводи зазавом до польських властей, щоби “зложиди свій іспит зрілості, запевнили в краю спокій, охоронили населенє від саботажу та зорґанізованих нападів”.

Дуже стидливо звучить покінчє в органі польських “соціалістів” який “Polizej”! Що скажуть, прочитавши се “Bojowicy” Квепініські, Войтек, Пужак, Голуфко і другі лідери П.П.С.?

Се є більш рішучо і відважно доповняючи своїх “союзників” з П.П.С. ключє поліційою орган людовців “Kurjer Lwowski” теж в передовиці з 19. жовтня с. р., який дослівно каже: “Поліція і гарнізон, е-вентуально шляхом розкватировання їх по краю, мусять бути скріплені, щоби запевнити спокійний перебіг виборів. На органи української преси мусять бути наложений ката-нець”!

“Лівниці” польської суспільности перейшла реакцію. Дуже нещира є її декларация про польсько-українське “замиренє” — коли дрогого переведення налякують і П.П.С. і людовці аж поліцію і військю.

Повинні ревізії.

В Камінечині відбуди ся недавно ревізії у студентів: В Стяни-Беньковим у Михайла Войтовича, який є австрійським підданним і на короткий час приїхав з Відня. Шукали за зброєю і брошурами; у Сайкевича І. шукали за “Нашим Шляхом”; у студ. Василя Шляхом; за оружем і паперами. Старали ся вмовити в нього, що належить до тайної організації в Каміні.

Строгу ревізію перевели в читалищі “Прогреси”, у Ів. Веретельника шукали за зброєю. Не нашли нічого. Ревізію переводили агенти в асисті жандармів.

В Стрєтові у Колодія, в Язениці у Середи Василя, в Каміні у Яцьова Ст. і др. В Каміні арештовано студ. Журіда і Лішчу. Деякі студенти скривають ся.

До Бамуту прибув з Польщі вагон закуплених Донбасом технічних матеріалів.